

XXIV. évfolyam

9. szám

SZERETET

VALLÁSOS REFORMÁTUS EGYHÁZI FOLYÓIRAT

Szerkeszti és kiadja: Török Imre esperes.

A Hevesnagykunsági Ref. Egyházmegye gyülekezeti lapja. Megjelenik havonként Kisujszálláson. Előfizetési ára: egy évre helyben 2 pengő, vidéken 2 pengő 40 fillér. Egyes példány ára: 24 fillér.

Kisujszállás

1935 szept. hó

A világ nem felejtheti el Jézust. Haladásának minden keresztútján ott áll Ő. Minden nagy szellemi mozgalom középpontjában, mely a műveltséget előre lendíti, ott áll Ő. Ezer éve fennállott székesegyházak messze hordó ágyuk összpontosított tüzeiben egy óra alatt porrá omlanak. De Ő, ki Érette lelkesedő emberek kezeivel emelte azokat, mozdíthatatlanul és el nem homályosítva áll. Vannak ellenségei, de erőben egy sem mérkőzhetik Vele. Sokan tagadják tekintélyét, de azok is az általa emelt fáklya fényében járnak, vetélytársai olyanok, mint a gyermekek, kik felfujt orcával törekszenek kioltani a napot.

Sem a világ, sem én nem tudjuk Jézus Krisztust elfelejteni. Szellemi lehetlenség, hogy az Ő emlékét kitöröljem magamból. Ha akarnám, sem tudnám elfelejteni, mert újból és újból azt kell látnom, hogy az emlékezet nincs alávetve az akaratnak. Az emlékezet nagy hajtóereje a szeretet. Akit szeretünk, azt el nem felejtjük. És emlékezni fogunk bűneinkre, míg a szeretet el nem fődí azokat.

Dr. Poling Dánielnek a 9. C. E. Világkonferencián elmondott urvaesorai beszédéből.

A közeledő ősz gondja és öröme

Szeptembert írunk. Ez a szó ártatlan jelentésű tulajdonképen; azt jelenti „hetedik“. A régiek márciussal, tavasz első hónapjával kezdték az esztendőt. Innen számítva szeptember a hetedik hónap volt. Bármilyen ártatlan is azonban a szeptember jelentése, mégis megreszketünk egy kicsit, mint a nyárfa gyenge levele, mikor halljuk, vagy kimondjuk e szót: szeptember. Most különösebben is! Mert az ősz hozza ez a hónap. Hajh, mi lesz az őszön, meg azután?! Nem volt az ősznek gyümölcse. Nem vagyunk mi pogányok, mégis sokszor előtölul lelkünk-ből a nehéz kérdés: Mit együnk, mit igyunk s mivel ruházkodjunk?

Mikor majd veresre gyötri a téli hideg arcunkat, amelyre most verejtéket ver a kánikula!? Mikor majd nem a firhang árnyékozza kedves kis szobánkat, hanem a jégvirág rajzolata kanyargózik rajta s dér mohosodik ablakunkra vastagon! Most lom a bubos, de akkor majd drága kincs lesz; kivált ha jó melegre magasztosítottuk drága jó ízekkel.

Óh gondviselő Jóság! Elfogyhatatlan Szeretet! Ki nem hagyta el a Te kun népedet régi századok viszontagságában, a futáskor, mikor jött a tatár, német, meg a rácz; nem hagyta el, mikor a Tisza vize idáig verte szennyes áradatát; nem hagyta el 1863 rémségeiben: ne hagy

el ez ősön s télen sem. Nehéz a gondunk, de akármilyen nagy is a gond, baj s e miatt való nagy aggodalmunk: még nagyobb a Te szabadító kegyelmed.

Az ős öröme? Szent öröm! A külső munkával lassanként alábbhagy a földnek népe. „Majd alhatunk karácsonykor” — mondja a költő a nyaratszaka verejtéket ontó földművelővel. A külső, a testi munka szünnén, kezdődnie kell, lesz rá időnk, a lelki munkának. Itt az „idény”. Nézz lelkedbe ember, mikor majd pereg az őszi lomb. A mulandókról emeld figyelmedet az örökkévalókra. Tudom, hogy testedet nem felejtet, s ha egy nap nem eszel, már feleszmélsz: Ni, valamit elmulasztottam, valamit meg nem tettem; ami nélkül pedig elveszek. Hát a lelkednek megadod-e a kellő táplálékot? Vagy hát a Biblia csak a sutnak kell, meg a mestergerendának, vagy a kómódfiának?

Én édes népem! Kezdődik az ős! Az Örökkévaló vár az Ő házába, romolhatatlan javakat, elfogyhatatlan javakat kíván

adni. Minden gyermekét várja a jó Atya. Mindnyájunkat szeret, látni akarja együtt Ő családját. Hallani akarja minden gyermekének szavát. Énekét, imáját. Mint a földi atyának is az a boldogsága, ha együtt látja házában az ő népét, szólhat hozzájuk s azok Őhöz. Imádságos könyv, öreg Szikszay, a Szentírás, a drága Biblia, édes apánk, anyánk forgatta még, vagy még a régi elődök. Sárga-fakó nagybetűs lapjainak mindenike áldott emlék. Édesanyánk kéze nyoma rajta, meg az oda-száradt könnye.

Itt az ős, jön a tél. Öröme szent öröm! A lelki munka édes vígasztalás a nyomorúságban, szabadulás reménysége a nehéz bajok közt.

Lesz alkalmunk, okunk is, segíteni egymáson. Megosztani, ha kell, utolsó falatunkat is. Ruhát vetni a didergőre. Befogadni házukba az utonjárót, kinek hajlékot nem adott az Isten. Krisztus Jézusnak sem volt fejét hova lehajtania!

Eár nehéz gondokkal teljes, de ezek mellett is szép és örömteljes lesz így az ős, a tél. Szép lesz, áldott lesz! Tedd is ilyenné mindenható Isten!

A postás

Irta: Reményik Sándor.

A levelet átnyújtja s elköszön.
S ahogy búcsúzik, mintha mondaná:
Ami benne van, ahhoz nincs közöm.
Megy, hogy a nyári port, s a tél havát
Lerázhassa a szomszéd küszöbön.
Ahogy búcsúzik, mintha mondaná:
Nem érdekelhet egyéb engemet,
Mint utca, házsám, ajtó, emelet.
Csak kívülről látom a levelet.

Kezén világok iramlanak át.
Szerelmek égnek és melódiák
Örvénylenek ezer pecsét alatt.
Neki pecsétet törni nem szabad.
A titkok végtelenjén átmegyen
Húnyt szemmel, házról-házra, csendesen.
Mosolyt fakaszt — és nincs érdeme benne.
Könnyet fakaszt — és nincsen vétke benne.
Vihart támaszt — és nem ő támasztotta.
Kegyelmet oszt — és nem ő osztogatta.

Olyan világtól idegennek tetszik,
És mégis olyan emberinek tetszik
E kéz, mely nem tudja, mit cselekszik.

A »Fekete Ember«

Dr. Révész Imre debreceni egyetemi tanár tartott előadást legutóbb a Nyári Egyetem hallgatói előtt a „Fekete Emberről”. Becsületes neve: Karácson György vala. Az 1500-as években élt és szerepelt. Nagy növése, széles válla, hős karja, zord erős hangja lehetett — így képzelem. Arca sötét, kékes-fekete volt; s testén fekete rajzolatú vonal húzódott végig: ezért nevezték „fekete embernek”. Amerre járt, rémhír előzte meg. Az 1560. év tavaszán, ápr. 16-án sereget toborzott s elindult Debrecen felől Szolnok ellen, hol akkor a szolnoki basa úrkodott. Közben Ballaszentmiklósnál megállott seregével. (A mostani Törökszentmiklóst' nevezték akkor így!) Ostromot se kezdtek, mégis íme egyszer csak fellobbant a tüzláng Ballaszentmiklós házáin. S ez még rettenetesebb hírt-nevet szerzett a „fekete embernek”, hogy minden ostrom kezdése nélkül ég, lángol Ballaszentmiklós. Ám valamely kóbori török bég rajtaütött a „fekete ember” seregén, s szétverte. A „fekete embert” pedig Debrecen városában felakasztották.

Nem volt szándékom történetet írni a „fekete emberről“.

Más az én célom, más az én dolgom. A „fekete ember“, a sötét arcú gond közelít most felénk! Közeledik az ősz: Szeptembert írunk. Közeledik a tél is. Mikor e sorokat írom, mához négy hónapra már karácsony! — A vadgesztenyefáról már pereg a száradt levél. A tengerit adja Románia, ha lesz rávaló pénzünk. A buzánk elfogy, mert hogy el is adogatjuk, pénzzé tesszük. Nem hiszem, hogy kibírja jövő július végéig. De hát az adó, meg az adó-sság? Meg aztán?... mennyi minden kellene, Istenem! — Ha lóra ülsz is, hogy menekülj előle, — mint a költő írja: A lovas nyergében is ott ül a Gond.

A gond: a „fekete ember“!

S hajh lenn messze délen, az egykori Gósen földén, Abessziniában szörnyű most a helyzet. Szegény barna arcú embereket, pedig esetleg több fehér érzésű ember van köztük, mint Európa egyik-másik kultúr-államában, igába akarják hajlítani; állítólag az ő javukért!? És diplomaták ungorkodnak, és fegyvergyárak éjjel-nappal kattognak, zakatolnak. De mi lesz, ha a száraz rétre szikra esap, s végigvág a tüzláng az egész réten. Sötét aggodalmunk: „fekete ember“, ne rémítsd lelkünket! Mi lenne, óh irgalom Atyja, ha újra tűzbe-lángba borulna a világ, mint csak két évtizeddel ezelőtt?!

*

Sokszor elgondolkozom, szegény eltiport, megesonkított, szinte halálra ítélt hazám sorsán is. Mindig kisebb-kisebb, gyöngébb, vergődőbb a hazám, nemzetem. Láttam fenn északon a testvér-törzseket, az észtet, a lappot, a zürjént, a eseremiszt, a vogult: — tán ez lesz a sorsunk, ami az övék? Néhány tizezer ember egy-egy nemzet, azok is elfelejtik majd hamar nyelvüket is, még tán a nevüket is. Hess, „fekete ember“, én sok szörnyű gondom!

S egyházam, drága Sion! Nincs-e meg Néked is „fekete embered“? —

*

Mindezek fölött elgondolkozom, el-tépelődöm. Fekete éjszakában nem is egy, ha száz „fekete ember“ jön felém. S ez úgy lehet másokkal is!?

Sok-sok aggodalmam, kétségeim között szinte nem is nyitom, de feltépem vágyva a Bibliát... Vigaszt, reményt, erőt keresek. S olvasom II. Korinthus 4. r. 8, 9.

És nem félek a „fekete embertől“.

Megerősít: Jeremiás: Siralmak köny-

ve 3. r. 22—26. „Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk; mivel nem folytatkozik el az Ő irgalmassága! Minden reggel meg-megújul, nagy a Te hűséged. Az Úr az én örökségem, mondja az én lelkem, azért Benne bízom. Jó az Úr azoknak, akik várják Őt; a léleknek, amely keresi Őt. Jó, várni és csendességgel lenni a Úr szabadításáig“. —

Minden „fekete emberek“-nél, gondnál, nyomorúságnál, földi ellenségeknél erősebb a fényességben, dicsőségben élő uralkodó Isten!

Régi idők

— *Néhai való Dorka Illyés egykori kisujszállási lelkipásztor s szeretteinek hamvait átszállította a Kalavszky-család a régi temetőből az új temetőben levő családi sírboltba 1935. augusztus 6-án.*

107 esztendeje mult, hogy 1828. július 10-ének estéjén villámteljes felhők táboroztak az égen Kisujszállás fölött. Éjfél előtti tizenegy óratájon le is csapott az égi tűz nagy dördüléssel az Istenháznak tetőzetére. Egy darabig csak lappangott az égés, de aztán, kilobbantak a pusztító lángok. Égett a templom, a torony; a harangok is megolvadtak.

Aludtak-é az oltalmazó Isten szárnyai

alatt, vagy aggodalomban virrasztottak a templom közelében lévő parochián Dorka Illyés akkori lelkipásztor és hitvese: Várady Zsuzsanna tiszteletes nagyasszony s mind a többi a lelkész háza népe? A tűz lángolt, sistergett, pattogott, továbbnyargaltak a lángok. Már a lelkészlakás kerítése is égett... aztán a ház... majd odébb a szomszédos hajlék is: Veres István uram háza. Jajkiáltás, futkosás, kétségbeesés: Uram, könyörülj! —

Füstös-kormos romokká lőn Isten szent Hajléka.

És szinte látom, amint Dorka Illyés a pásztor ott áll felmagasodva, siránkozó hívei előtt. Összegyűltek a bús romok között. Halljátok, a pap szól. Mi lehetett a Szentlecke? — Melyik ének zengett fel, mint a síró siralom? Tán a „Haragodnak nagyváltában...“?

*

Megépült aztán a templom az 1830-as évek folyamán; nagy áldozatokat hoztak a kun elődök, Isten iránt gerjedező indulatukban. Mostani szép formáját a templomnak akkor adták volt meg. Szép karsú tornya messze kimagaslott Kunság mezeje fölött. Boldogan zengték éneküket a hívek dicsőségére a mindenekre megsegítő nagy Istennek.

„Csudálatosak dolgaid,
Erősséged nagy...“

Am az 1840-ik esztendő febr. 27-ik napján az imént boldogan mondott ének ismét szomorú zsolozsmára változott. Mint a kisujszállási öreg anyakönyvben feljegyeztetett:

„Nagy tiszteletű és — tudományú Dorka Illés úr, a Hevesi és Kunsági egyházmegye tanácsbírája, a helybeli református egyház 15 évig volt ritka buzgó-ságú, közjóért lelkesült, minden jóktól tisztelt lelkipásztor meg halt életének 48-ik esztendejében Febr. 25-én. Temettetett Febr. 27-én tanítással és orációval!“

Nagy temetés volt. Zokogással és könnyhullatások közben kísérték ki a hívek a nagyemlékű lelkipásztort s temették el a turkevei út mellett jobbfelől elterült akkori temetőben.

*

Özvegye: Váradi Zsuzsanna, a régebbi Váradi Sámuel tiszteletesnek leánya, 44 esztendőt élt még azután s 1884. dec. 18-án elpihenvén, harmadnapon eltemettetett 82 esztendős korában. Felette

Illyés Bálint egyik kisujszállási hírneves költő-pap mondott temetési beszédet. A lelkészözvegyet hitvestársának hamvai mellé temették el nagy tisztességgel.

E lelkészpárnak, kikről e bús történetet irogatom, leánya volt Dorka Terézia, a későbbi Lovassy Szakáll Istvánné, aki özvegy édesanyjának sírig tartó nagy bánatára az 1864-ik esztendő jan. 15-én 36 éves korában elhalálozott. Koporsója fölött a család és mindenek méltó gyászát a hazánkért börtönt is szenvedett Könyves Tóth Mihály akkori esperes tolmácsolta.

Hitvesének halála után 24 évvel így vesztette el a lelkészözvegy drága leányát is.

De még ezzel nem telt be a mérték.

Volt egy viruló unoka is: Lovassy Miklós, jogász, Molinár önkéntes. Ő meg váratlanul jött súlyos betegségben, idegenben hunyt el 1873. jan. 17-én, Hamvait haza hozatta a fájdalmas kegyelet s nagyatyjának, édesanyjának porai mellé mély-séges fájdalommal eltemették...

Ezekhez költözött utolsó pihenőre, mint fentebb megírtuk, a sok bánatot látott lelkészözvegy, a nagyasszony, 1884-ben. Öreg temetőnk, hol sírjukat szép emlékkő jelezte, melyet a hívek kegyelete állított, — már fel van szántva's bevetve. A nagy halottak porai mellett ott nőttek-nevekedtek az életet jelentő szép zöld plánták, évek sora óta. —

Most aztán az utódok hív emlékezete s hálás kegyelete felvétette az áldott hamvakat.

De szépen is írta a kegyeletről Arany János, ki éppen Dorka pap idejében volt tanítója egyházunknak:

Kisarjad a szív, az elporladott,
Mint rom felett a repkény ha kizöldül.
És kegyelet sír rája harmatot.

A felvett hamvakat két kisebb díszes koporsóba helyeztetve átvitték nagy gonddal a családi sírboltba. A selyem halotti ruhák foszlányai még épségben voltak s megmaradt a Lovassy Istvánné — Dorka Terézia szép szőke haja is, a barna selyemből való hajdíszel együtt.

Kedves halottak találkozása volt a hamvak áthelyezése! Tán a szívök megélemedett egy pillanatra!? Az érkezőket ott a sírbolt csendes homályában várták további áldott pihenőre az ott porladó porok, egykori szeretteik.

Lovassy István (a történelmi híru hitvalló hazafinak, Lovassy Lászlónak testvére). Ő városunknak volt egykor

egyik legnevezetesebb polgára, „a csillagok (az Illéssyek) mellett csillaga“. — Ott nyugszik abban a sírboltban néhai Kalavszky László dr. orvos is, ki hivatása szerint ugyan testnek gyógyítója volt, de finom szellemével, derült lelkével olyan volt, mint a napsugár. Egykor, mint élőt, minden házban várták, mindenütt szerették; ma meg áldják, emlegetik, sohasem felejtik. (Megh. 1905. tavasz első napján.) És aki most volt két esztendeje pünkösdi szent ünnepében hogy hozzájuk költözött: özv. Dr. Kalavszky Lászlóné — Lovassy Mária nagyasszony!

Most már együtt vannak, boldogan porladnak, a B. F. T. R. A.

A sírbolt megnyílt komor ajtaja előtt emlékeztünk.

Régi nagy idők mintha a sírból kikelő halottakkal életre keltek volna. S mikor becsattant a sírbolt vaskapuja, fájdalom fogta el lelkünket nagyon, mintha az a vasajtó azoknak a szentebb nagy időknek emlékét is elfeledte volna!

Imádkoztunk is meghatott szívvel... Porladók nyugalmáért... Imádkoztunk azokért, akik hálás emlékezéssel, hűséges kegyelettel szeretik halálon is túl élő szeretettel azokat, akik egykor... voltak...

Imádkoztunk régi boldogabb idők visszafordulásáért, szomorú esztendők után ama víg esztendő elkövetkezéseért. Szegény árva magyar nemzet eltiport hazájáért s a drága Sionért...

Az ő idvezült lelkeik is ezért könnyörögnek bizonytal örökké való könnyörgésekkel... odafenn!

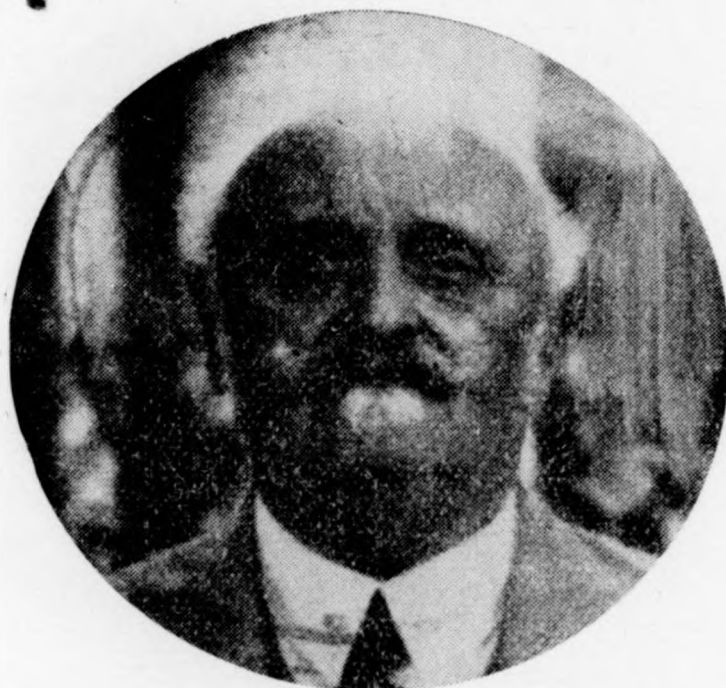
Két gyönyörű ünnepély

Az egyik aug. 11-én ment végbe Tiszaburán; a másik néhány nap multán a hevesi határban, Pusztaszázabéon. Kedvem volna — persze — leírni részletesen, hogy folyt le, mint folyt le a két lélekemelő ünnepély; de hát nekem és egyházi újságomnak inkább a dolgok lelki tartalmát, indítékait kell figyelmem, s azt közreadnom, hogy tanítsak.

Tehát: Tiszabura! Nemrégiben pihent el az áldott emlékü földesúr, származása és szíve szerint egyaránt nemes: id. Bárczay Gyula. A családfő dőlt ki vele úri családjából, de ama nagy családnak, a burai szent eklézsiának főembere is. Családban, egyházban üres lett az ő helye. A szép kis templom tornyából meg 20 esztendővel ezelőtt a harangok mentek el,

emlékezünk: azokban a nagyon nehéz időkben! Egy árva harang hívogatott csak a Szentháromság imáadására.

Most aztán annak a boldogult áldottszívű embernek emlékezetére harangot öntetett a gyászoló nemes család azzal a meghagyással, hogy annak a harangnak neve: „Bárczay Gyula harang“ legyen; hogy mikor az a harang megszólal, mintha az az elköltözött főgondnok szólna: Ott voltam én is mindenkor az Úr szent házában; jöjjetek, jöjjetek! Jobb egy nap az Isten hajlékában, hogynem ezer nap egyébütt!

nemes bárczai Bárczay Elemér

Az ember szíve szent örömmel reszket meg, mikor hall először megkonduló harangot, mely száz és száz évig fogja hívogatni az élőket és siratni a halottakat.

Tiszabura érdemes közönsége aztán közadakozásból egy harmadik harangot is készíttetett.

A főgondnoki tisztség is betöltetett időközben: a boldogult főgondnok fia lett az utód a szent tisztségben, Bárczay István, kisujszállási nagy iskolánk egykori növendéke, egyházmegyénknek immár megválasztott tanácsbírája.

Csak a főgondnoki eskü letétele s az ünnepélyes beiktatás hiányzott még.

Mindehhez járult még, hogy az egyház két derék tanítója: Gyökös Imre és Szentjóni László huszonöt éves tanítói működésüket ünnepelték az idén.

És... és... mindezekon kívül:

Az Úrnak dicsőség adassék
És az Ő neve dicsérettessék...

megeredt a zápor is aznap hajnalán. Isten iránti hálától rezdült énekünk, s a zuhogó zápor cseppjei között kért utat magának az Ég felé szívünk imádsága.

Mindenki boldog volt. A gyülekezet buzgó pásztora, Kaeskó János, az ünnepelt ifjú főgondnok, az ő minden szerettei, kik közlelről s messze földekről egybegyültek ünneplésre. A jubiláns tanítók, az egyház köz és tanácsos rendei. Egyházunk hívei s a más egyházakhoz tartozók, mind, mind — az egész falu, az egész környék népe.

Az Igét én hirdetem a szent alkalommal. Szóltam Isten szabadító nagy hatalmáról; aggodalmaink, gondjaink között az Úrtól szíveinkbe áradó örömről. Tömve volt a templom buzgó hívekkel. Úgy is legyen ez mindig! Úgy legyen ez mindig! Mert különben szomorúságosra változik a harang zenéje!

Hogy testvéries ebéd is volt a templomi ünnepély után, gazdag asztallal: írnom se kellene. 100 tyuk, ha nem több, főtt csigalevessé. Pecsénye is bőséggel, torta is, meg egyéb. A jó burai bor se hiányzott. 400-nál többen ültünk asztaloknál. Isten áldotta alkalom volt!

„Ezt ember híven felírja,
Hogy megmaradjon mindenha“,

így szól az ősi ének. Megtettem: híven felírtam.

*

A másik alkalom: 82-ik éves születési évfordulat ünnepe volt. Aug. 15-én, Szárazbeőn. Bárczay Elemér úr, a család legöregebb tagja, töltötte be a fent kimutatott sok-sok szép esztendő.

Autók zakatoltak, hintók robogtak. A szárazbeői ősi kuria ünnepi szintöltött. A nagyfás parkban ünnepélyesebben hajlongtak a lombok, legszebb színükben pompáztak a virágok. Udvari eselédek köszöntőt mondtak, hevesi hangászok nótához ajzottak. Kémények füstöltek, tányérok csörögtek. Papok szóltak ünneplő beszédet.

Az ünnepelt, messze földeken ismert bájos-kedves ember, csupa derű volt, míg körüljárt az asztalnál, hogy koccintson velünk.

Az ünnepély alkalmából nem tósztot, inkább emlékbeszédet s áldáskívánatot, áldó imádságot mondtam. Vigyázva mindig, hogy gyászbeszéddé ne változzék szá-

vam; hiszen az ünnepelt érdemesnek édesatyját, édes anyját is már én temettem volt, s az akkor szülők ravatalánál síró öt Bárczay testvér közül már csak kettő él. Ámde már növekszik a negyedik generáció! Ne is fogyatkozzék el soha ez ősi nemes magyar család.

Asztalnál együttülésünk olyan volt mint egy istentisztelet: egy óhajítás, egy imádság, szíveknek szent szeretetben egybekapcsolatása.

Az ünnepelt nemes úr arcképét — áldáskívánatokkal — adom közre itt. Tisztes arc! De milyen volt ám ő 60 esztendővel ezelőtt, mikor az egri főtér árusasszonyai fejrevaló selyemkendőiket akarták az útjára teríteni, hogy földre ne lépjen az a gyönyörű huszárlájdinánt, akinek ragyogó-fényes patrontáskáján hanyattvágódott a napsugár.

Vivat, — floreat!

Áldott két ünnepély volt, szíveinknek gazdagodására szolgált mindenik. Isten adjon sokat illet, aki áldja meg Tisza-burát, Szárazbeőt.

Néhai özv. Nyitray Károlyné Sántha Mária

1853 jan. 25.—1935. jul. 15.

Még 1884-ben történt, Turi vásár volt; nagy eső, nagy sár. Városunk egyik előkelő ifjú gazdája ott a vásár alkalmával váratlanul meghalt. Holttestét a nagy sár-víz miatt nagy feladat volt hazaszállítani. Itthon a siralom várta. Kis gyermekeivel özvegyé lett az ifjú asszony. Ennek már több mint 51 esztendeje. Azóta özvegy az, kinek nevét kegyelettel írtuk az emlékezet e cikke fölé, — 51 esztendeje!

A gyermekek felnöttek, tisztas úri családok keletkeztek körülöttük.

Sok minden fájdalmat el kell szenvednie egy édes anyai szívnek! Másfél évtizeddel ezelőtt fiát kellett látnia özvegyi gyászban s három kedves unokáját anyátlan árvaságban.

Majd ismét elment a gyermekek közül egy nemrégiben, édesanyja szívetől messze-messze; a másik világba. A „Szeretet“-ben írtunk e gyásztörténet fölöl, Barla Szabó Jenőné Nyitray Mária gyászos haláláról.

Az édesanyának akkor meg se lehetett mondani, hogy kedves leánya meghalt. Meghasadt volna szegénynek a szíve!

néhai özv. Nyitray Károlyné

E gyászeset tán siettette is a tisztos agg hölgy halálát. Hiába voltak körülötte gyermekei, unokái, ő csak merengett, — fehér arcából elővilágló mély fekete szemével nézve... előre, előre a várt elmúlásra, mely aztán el is következett csendesen a 80 esztendő mesgyéjén túl. Elpihent!

Itt egy gyermeke, elhunyt leányának özvegye, s unokák, amott az Avasalján édes leánya, Kareagon a testvér, s bús rokonság — nagy család rokonság, szerettei siratják.

Én meg a régi jobb idők leányát gyászolom minden ilyen halálózásnál. S míg vigasztalást kérek Istentől a gyászoló szívekre, kérem az Élet Urát, a nagyjő Istent, hogy a régi jók elköltözésével támadt veszteségünket az utódokban pótolja kegyesen.

Pihenjen áldott pihenéssel a boldogult.

A. B. F. R. A.!

Néhai Balogh Péter volt egyh. pénztárnok emlékezete

Kedves megjelenésű magyar ember volt. Orcáján az egészség pirossága, szeme tekintetében a becsületos ember nyíltsága. Csudálatos értelmesség szavaiban s hozzáértés minden munkájában. Egykor a közbirtokosság és egyház pünzügyeit — egyszerű gazda ember létére is a tanult ember szakértelmével tudta pontosan intézni.

Sokszor láttam derült mosolygását; de láttam a könnyeit is. Kis fiát régebben, szép felnőtt leányát nem régiben temette el. A kedves-szép ifjú asszonyt, kinek

menyasszonyi fátyla hónapok leforgása alatt szemfedővé változott.

Oh, rátiport szívünkre a Végzet!

Az egészségesnek látszó ember ha panaszkodott néha betegeskedése miatt: nem hittük, mosolyogva tréfáltunk szavain. És... egyszer eltűnt szemünk elől, Debrecenbe ment gyógyulást keresni. S íme kevés nap multán gyászautó dübörgött elő. Ki élve ment el, halottan jött vissza. Szép, rendes háza tája, melyben mindennek helye volt, gyászra hajolva várta s hitvese azóta jaj de árva! — Hitvese és asszonytestvérei nem tudnak betelni a nagy bánatos sírással. Hitvese a gyermekeit s férjét elvesztette, csak tisztos öreg édesanyja sír a legközelebbi testvér gyülekezetben s ottani rokonai gyászolnak vele. A boldogultnak nőtestvérei pedig, kik minden férfitestvérüket eltemették immár, szinte vigasztalanok. Légy velük mindnyájukkal, Úristen! —

Az egyház egykori hűséges hivatalnokát, órállóját mindnyájan méltó gyásszal gyászoljuk. Áldott legyen emlékezete!

néhai Balogh Péter

— Micsoda a reformáció?

— Semmi nem egyéb, hanem az igaz keresztényi tudománynak s vallásnak a sok egyszer is, másszor is ahhoz ragasztatott és adattatott babonás és haszontalan emberi találmánytól, mind megannyi polyvától való megtisztítása, elébbeni színébe és fényességébe való állítása.

Pósházi János (1669).

Miképen hogy a sarkantyúzással nem hízik a ló, így mi nem vesszük jutalmát a mi testünk sanyargatásának. Ha magadat megnyúzod is, de mégsem tehetsz eleget bűneidért.

Czeglédi István (1669).

Anaxagoras és a mai helyzet

Korának egyik nagy gondolkozója, Anaxagoras azt mondta, hogy „az ész kormányozza a világot.” Vajjon fenntartaná-e ezt a véleményét a nagy görög böles, ha a mai helyzetet látná? Mert mit látunk, ha mostani viszonyainkat szemléljük?

Észszerűtlenség az, hogy amikor a világ különböző részein az emberek milliói halnak éhen, ugyanakkor a tengerbe szórják s más úton-módon semmisítik meg az élelmiszereket. Észszerűtlenség az is, hogy az emberek egy törpe kisebbségének 1000—5000 szerte nagyobb a jövedelmük, mint a nagy többségé. Észszerűtlenség az is, hogy az emberiség egyik része kénytelen napi 10—12 órát dolgozni, addig a másik része éveken keresztül munkanélküli. Észszerűtlenség az is, hogy míg egyeseknek 200—500 szobás kastélyuk van, addig mások 10—12-en kénytelenek egy szobába összezsezsúfoltan lakni. Észszerűtlenség az is, hogy gépfegyverekre, ágyúkra, lángszórókra, hadihajókra, repülőgépekre, különféle mérges gázokra milliárdokat áldoznak az egyes államok, de annál kevesebb jut az iskolákra. Nem akarják belátni a vezető politikusok, hogy sokkal fontosabb, sokkal hasznosabb az ifjúságnak az életre való előkészítése, mint a halálra. Észszerűtlenség az is, hogy soknak egy állása sines, míg mások 2—3 pozíciót töltenek be. Észszerűtlenség az is, hogy az emberek egyik része a sok szeszfogyasztás és túlbő táplálkozás miatt pusztul el, az átlagos életkor előtt. Ha Anaxagoras mindent látná, valószínűleg így módosítaná mondását: „Az észszerűtlenségek kormányozzák a világot.”

Dr. Seregély Géza.

Kisujszálláson elhunyt kedves halottaink f. évi júl. 15-től aug. 15-ig.

Megh. Tem.	1935. júl.	Kora (év)
	15 17	özv. Nyitray Károlyné szül. Sántha Mária 83
	16 18	Balla Mihály 71
	17 19	özv. Ábri Lajosné szül. Kiss Eszter 64
	18 20	T. Kása Sándor, K. István és Nagy Erzsébet fia 12

20	22	Z. Kovács Istvánné szül. Rácz Klára	72
20	22	Szentpéteri Bénéiaminné szül. Vitális Zsófia	72
21	22	Lukács András	80
23	25	Biró Benedek	73
25	26	Németh József	58
25	27	Balogh Péter	67
25	27	Máté Albertné szül. Szendrey Sára	54
25	26	Nyuzó Ferenc	54
25	27	S. Kása István	65
Jul. Aug.			
30	1	Ábri Sándor	80
Aug.			
7	9	özv. Szilágyi Jánosné szül. Komáromi Juliánna	80
10	12	özv. Szegő Albertné szül. Oros Eszter	77
10	12	Csipő Kálmán, Cs. Kálmán és Lakatos Terézia fia 7 hónap	
12	14	Balla Andrásné szül. Kengyel Ida	49
14	16	Juhász Eéláné szül. Szeiff Anna	28
15	17	Bugyik Irén, B. Lukács és Mészáros Erzsébet leánya 5 hónap	
15	17	Kui Erzsébet, K. Lajos és Végh Zsuzsánna leánya 10 n.	

Legyenek áldottak a sír porában is s pihenjenek a B. F. R. A.

Vasúti menetrend

Kisujszálláson.

— Érvényes 1935 május 15-től. —

B.-pest felől érkezik Debrecen felől érkezik és Debrecen felé indul: és B.-pest felé indul:			
Személyvonat	0 ó 55	Személyvonat	0 ó 28
Gyorsvonat Kpu	3 ó 41	Gyorsvonat Kpu.	2 ó 32
Gyorsvon. Nypu	10 ó 25	Személyvonat	6 ó 31
Személyvonat	12 ó 02	Gyorsvon. Nypu.	8 ó 22
Gyorsvon. Nypu	16 ó 47	Sebesvonat	13 ó 27
Motorvonat	17 ó 50	Személyvonat	15 ó 05
Sebesvonat	20 ó 04	Gyorsvon. Nypu.	18 ó 31

Dévaványa felől:		Dévaványa felé:	
Vegyesvonat	7 ó 45	Vegyesvonat	3 ó 45
Vegyesvonat	17 ó 48	Vegyesvonat	13 ó 30

Kál-Kápolna felől:		Kál-Kápolna felé:	
Motorvonat	6 ó 11	Motorvonat	6 ó 33
Motorvonat	7 ó 39	Motorvonat	13 ó 31
Motorvonat	13 ó 06	Motorvonat	16 ó 59
Motorvonat	18 ó 21	Motorvonat	20 ó 13

Sylvester Irodalmi Nyomdai Intézet r. t. Bpest, VI., Hermina-út 37. Felelős üzemvezető: Schlitt Henrik